

III. felvonás

A Bukás Ára, s Fizetsége

4. fejezet

A Lázadó

A hetedik nap kezdetén járunk, Mira épp valami ízletes, müzliszerű levest evett. Fenn nem sokkal mellette ült, s valami hasonlót kanalazgatott. Mint mindig, ezúttal sem szóltak egymáshoz, vagy csak nagyon keveset, a legtöbbször csupán akkor keverednek szóba egymással, amikor fontos dologról van szó. Ez egy különös, mások számára talán nehezen megérthető jelenség.

Nem sokkal ezelőtt mindennél jobban hiányolták egymást, miért ne beszélnének?

Sajnos ez nem az az eset, amikor a tiszteletbeli apa csodák-csodájára rátalál a szeretett lányára. Fenn addig azzal a tudattal élt, hogy meg kellett ölnie Mirát. Ez a tudás olyan dolog, ami nem csak az örület szélére kergetheti az embert, de még a legjobb végkifejletet is képes romba dönteni. Ebben az esetben, a lány nem csak túlélte, de megbánta az egészet, ugye erről megy a sok vita már hat teljes hete. Wess nem csak a nevelőapjának, de a társainak is rengeteg bántalmat okozott. Ahhoz képest, egészen jól áll a szénája, még mindig megtűrik maguk között, még mindig azt mondják, hogy most a jó Mira van itt és nem az a szörnyeteg, aki meg akarta ölni őket... de akkor sem oldódhat meg az ilyen. Ilyen könnyen nem.

A tett, az a sok-sok fájdalmas esemény még mindig, a mai napig ott lebeg a légkörben. Jaris Fenn sosem fogja elfelejteni, hogy mit tett azért, hogy a társait védhesse, a bűntudat, a kényszerérzet és a belső szorongás minden egyes falatnál belemar a lelkébe. Ezzel szemben, úgy tűnik, hogy Mira számára teljesen természetes az egész, ő csak eszik, és néha-néha a nevelőapjára tekint. Fenn különösen nagy zavarban érezte magát, ahányszor csak visszanezített rá. A lány tizennyolc éves kora ellenére is kicsi, édes, és tökéletes, szinte minden apa így látja a gyermekét, már ha igazán szereti. A zavart, a fentebb említett események okozzák, ez az, amit sosem tud félretenni Fenn érzékeny szelleme, legalábbis akkor nem, ha Mira ébren van. Este sokat szemléli őt, olyankor nem látja, nem érzi, hogy látják. Akkor nincs szorongás, nincs izgalom, nincs semmi, ami a lelki békéje útját állhatná.

Az már egy másik dolog, hogy Mira mostanában elég keveset alszik, legtöbbször csak tetteteli az alvást. Pontosan tudja, hogy Fenn mikor látogatja meg éjjelente, de ezt nem akarja elmondani neki, sőt olyankor meg sem mer mozdulni, mert hát örül neki. Sokan elfelejtik, hogy mi játszódott le az ő lelkében, mert most, a történetek fényében, mindenki őt titulálja a gyilkosnak, a rossztevőnek, és ezért senkit sem érdekel az ő lelki békéje. Egyedül Fenn érdekelné, mint az természetes, de szegény embernek már így is annyi baja volt, hogy Mira nem traktálja őt ezekkel a „*felesleges*” dolgokkal.

Ha már beleástunk az ő dolgaiba, fontos megemlítenem, hogy ő tényleg megbánta a dolgot, nem is érti, mi vezette rá erre. Illetve érti, bosszút akart állni, csak éppen ennek nem volt értelme, még nem jött el se az ideje, se a lehetősége, arról nem is beszélve, hogy Wess sosem tudná megbocsájtani magának, ha tényleg megölné a nevelőapját, és a többieket. De akkor miért csinálta? Mi értelme volt az egésznek? Megvolt az értelme, de az a fentebbihez vezet, az meg a lentebbihez, az meg ehhez a szövegrészhez. Olyan ez, mint valami különös paradoxon, amin folyton-folyvást rágódik a lány elméje. Mert rágódik rajta, kibúvót, megoldást keres.

A lábától kezdve a hátáig, a lelkét is beleszámolva, nem is lehet összegezni, hogy mekkora veszteség érte a kis Mira Wesst. Nem sejti, de tulajdonképpen ő a második

azon a listán, amely azt mutatja, kit ért nagyobb veszteség aznap, amikor a vörös fénykard szolgálta a jót, és a zöld majdnem véget vetett mindennek.

Ahogy kanalazgatott, Mira egy lopott pillantást vetett Fennre. Meg kell hagyni, úgy érezte, mintha percről-percre jelentéktelenebb, apróbb lenne a férfi szeme előtt. Mert ő is éppoly helytelennek érzi az egészet, mint Jaris. Sőt az ő szemszögéből pont Fenn tűnik annak, aki nyugodtan éli az életét, aki már túl tudott lépni a történteken. Lassan már mindkettejük számára ideje lenne továbblépni, de még egyiküknek sem sikerült.

A feszültséget tetézve, Fenn is pont most nézett rá a lányra. Hamar elfordultak mindketten, mintha meg sem történt volna az egész. Aztán Mira lett az, aki végre gondolkodni kezdett. Letette a tányért, közelebb tolta a székét a nevelőapjához, aztán megint enni kezdett. De, egy falat után, máris beszélni kezdett.

- Nekem is fura, gondolom, te is így vagy vele – Fenn bólintott.

- Hogy ízlik? – kérdezte egy kis idő elteltével.

- Finom – köpte rá Mira, aztán megint nem szóltak egymáshoz.

Aztán ez a furcsa pillanatsor is véget ért.

- Újra meg kell szoknunk egymást, tudod, mint „az” után, akkor is beletelt egy-két hónapba – törte meg a csendet a fiatal Wess. – De megérte, most is ezt kell – a terv megerősítéséhez még egy szelíd mosolyt is hozzátoldott.

Váratlan módon, Fenn elfordult, és a csillagokat kezdte bámulni az ablakon keresztül. Mira érezte, hogy valami nincs rendben, maga az Erő is háborogni kezdett. Nem valami jellemző az, hogy két erőhasználó ilyen különös viszonyba keveredjen, és ez egészen olyan, mintha az őket átölelő, mitikus valami is magába ragadta volna a pillanatot. Mintha, úgymond, hozzáadta volna a saját kis, a szokatlan dolgokhoz szakosodott listájához, aztán úgy döntött volna, hogy még át is érzi a pillanatot.

Lehet, hogy így volt, de az is lehet, hogy valami más állt a dolog mögött. Mert túl intenzív volt ez az egész ahhoz, hogy csak erről, két emberi lény különös viszonyáról legyen szó. Az Erő ezrek, talán százezrek pusztulását jelezte.

- Mi az? – bökte meg Fenn vállát a fiatal.

- Baj van...

A Demolisher névre keresztelt rettenet sebesen tört elő a mindenség sebesen cikázó tengeréből. Mellette egy másik romboló is feltűnt, aztán még egy, és még egy, s hamarosan egy ötödik óriás is előtűnt a sötétségből.

- Mi maradjunk középen, a Hammer of the Night menjen az alakzat szélére, nem sokkal a Perseus mellé. Az és a Kingslayer jó helyen van, hm... talán az Eternal Judge is jól időzített – vakarta az állát Drake admirális. Meg kell hagyni, jó néhány kilót felszedett, amióta a küszöbe elé keveredett Fenn, de szerencsére most még nem tudja, hogy az ex-jedi az állomáson tartózkodik.

- Minden romboló a helyén van, a kísérehajókkal együtt – mondta az első tiszt.

- Mi a helyzet az állomással?

- A Threshold álcázott harcászati létesítmény tökéletes állapotban van, mind az elhárító pajzsa és a fegyverzete működőképes. Csak megjegyzem, hogy ez pont azok közé a „bányászállomások” közé tartozik, amelyeket szinte minden harci helyzetre felkészítettek. Nem véletlenül tudták lelőni azt a másik rombolót.

- Miért lőtték le egyáltalán? Csak nem átpártoltak a Lázadáshoz...

- Alighanem – bólintott egyet a férfi.

- Végül is, mi másért akarna csillagrombolókat lövöldözni az ember? Nos, uraim, jól ismerik, hogy mi a teendő ilyenkor. Teljes erőből támadunk, nincs kegyelem, se túlélők. A jelentésben az áll majd, hogy ők lőttek először.

A híres „fegyver van nála” elv – jegyezte meg a tisztt.

- Mennyi időnk maradt még?

- Két perc, túl korán léptünk ki a hiperúrból...

Az állomás keménykezű parancsnoka, Vincent Trax, valahogy érezte, hogy nem lesz jó vége a kis akciónak. De hát elégük lett a Birodalomból, mindig elvették mindenüket, amit a kemény munkájukkal elérhettek. Rövidtávon jó ötletnek tűnt a romboló lelövése, mert így nem vitték el azt a sok rakományt, de most... most az ádáz ellenség eljött, hogy magával vigye az életüket és a lelküket.

Mialatt a férfi beszédet tartott az embereinek, meg úgy egyáltalán felkészítette az állomást a harcra, Fenn gyorsan összehívta a saját csapatát. Mindig is kis legénysége volt, öreg hajója, a Reaver túl kicsi ahhoz, hogy hatnál több fő utazgathasson a fedélzetén, és még jól is érezzék magukat. Persze most az állomáson vannak, a hajó meg az egyik hangárban szendereg, de jó állapotban van, és csurig van töltve üzemanyaggal. Ez azt jelenti, hogy elmehetnek vele.

- Asszem, ideje tovább állni – vetette fel a kézenfekvő lehetőséget Selene.

A huszonhét éves twi'lek mára sem változott valami sokat. Még mindig ugyanaz a dörzsölt fejevadász, aki táncoslánynak adta ki a szerény személyét, hogy felkerülhessen a fedélzetre, csak azért, hogy aztán meggondolhassa magát és beleszeressen Fennbe.

Az ilyen lelkek jól tudják, mikor kell harcolni, s mikor kereket oldani, mert szinte mindig a saját bőrüket nézik, meg azokét, akik igazán fontosak nekik. Itt jön a képbe Jaris és Selene szerelme, a nő úgy gondolja, hogy mindkettejüknek jobb, ha most elmennek, s mivel már elég sokat kalandoztak az ágyban, arra számít, hogy Jaris követni fogja a szavát. Csak egy dolgot nem számolt bele: Mirát.

- Nem fordulhatunk vissza, amikor már csak karnyújtásnyira vagyunk a céltól – szögezte le dacosan a fiatal teremtés.

- Dehogynem, ott a Taris, oda sem kellett volna elmenni – ellenkezett Ventriss.

- Én rohamosztagos voltam, sok csatát láttam már, tudom, hogy mi fog történni – ragadta magához a szót Carlos. Egy apróságot kihagyott a mondandójából, ugyanis csak azért lehetett belőle katona, mert a bátyja, a világhírű tudós, az adósává tette az egyik kiképzőtisztet, és ő pont alá került az akadémián. Így hát szépen átengedték mindenen – annak ellenére, hogy egy szoba közepén állva, még magát a házat sem

tudná eltalálni. – A Birodalom mindenáron el fogja pusztítani az állomást, ha ezt az öt rombolót valami csoda folytán visszavernék, akkor ötvenet küldenek a helyükbe.

- Nincs esélyünk – állapította meg Selene.

Fenn egy darabig még töprengett, aztán észrevette, hogy nem jutott vele semmire. Azt még a vak is látja, hogy most azonnal el kellene húzniuk a csíkot, de ő mégsem akar, holott a többség erre szavazott, még a szerelme is. Csak hát az úgymond, örökbefogadott lánya nem, aki már megint a fejébe vette, hogy jedi lesz.

- Tudjátok, régen, egy napon, én a Lázadás oldalán küzdöttem... igen, volt idő, amikor ez olyan mindennapos volt, mint egy pocskék reggeli és egy pohár whisky. A mai napig azt hittem, hogy annak az időnek már vége, úgy éreztem, többé már nem vagyok Jedi mester, már nincs tanítványom és a Szabadság már nem is érdekel. Erre itt állok, és ráeszméltem: annak a kornak még nincs vége. Velem vagytok már egy ideje, tudjátok, hogy nekünk sosincs valami sok esélyünk, aztán mégis túléljük valahogy. Ezért most arra kérlek benneteket, hogy tartsatok velem.

- Te megbolondultál? – düllede ki Leana szép, kék szemei.

- Sok ilyen csatát láttam már, mindegyikben részt vettem, szinte mindegyikben hősködtem, és lám, mégis itt állok. Most sem lesz másképpen. Maradok és segédkezek az állomás védelmében, aki akar, velem tarthat, aki menni akar, annak ott a Reaver, elmehet. Hadd lássam, ki áll mellém!

- Néha úgy érzem, mindjárt elnevetem magam, aztán rájövök, hogy az én ötletem volt az egész – mondta Mira, aztán Fenn mellé lépett.

- Selene? – fordult a twi'lek felé Jaris.

- Szerinted még itt lennék, ha nem szerettem volna beléd annyira, hogy még most is kövessék? – tette fel a költői kérdést a nő, aztán a szerelme mellé állt.

- Egyszer megmentetted az életemet, Fenn, aztán meg vagy százszor – sóhajtott fel Carlos, aztán ő is a férfi mellé állt. Leana érezte, hogy ennek nem lesz jó vége.

- Esküszöm, ha egy kicsit is konyítanék a főzéshez, meg a pilótáskodáshoz, már a Reaverról integetnék – mondta durcásan, aztán csak közéjük állt. Igazság szerint, megy neki mind a kettő (hogy ne menne, amikor régebben még tökegyedül kellett boldogulnia, a saját bárkáján?), de számára még akkor is tetemesen nehéz kimondani azt, hogy a halálba is képes követni Fennt, amikor már teljesen nyilvánvaló.

- Na, ezt eldöntöttük – horkant fel örömteli, daliás arccal Jaris. – Készüljetek, mert hamarosan kezdetét veszi a show...

Öt csillagromboló, egy tucat dreadnought, egy rakás lancer fregatt és egy kisebb sáskarajnyi TIE vadászgép nem egy életbiztosítás azok számára, kik keresztbetettek nekik. Most birodalmi van birodalmi ellen, afféle polgárháborús stílusban, tehát a számok döntenek; a tüzérő, és nem a technológia.

Ennek ellenére, Trax mégsem adta fel, már csak azért sem, mert nem adhatta fel. A kezébe keveredtek az Invincible osztály tervei, ez igazi hőssé emelheti, de könnyedén a koporsójába is penderítheti. Azt már sikerült kikövetkeztetnie, hogy a Birodalom

nem tudhatja, hogy a kezébe került az új csodafegyverüknek a tervrajza, mert akkor ezer és ezer, mintsem öt soványka rombolóval érkeztek volna – arról, nem is beszélve, hogy az Executor, és nem a Demolisher lenne a zászlóshajó. Tehát most csakis kizárólag a Skeleton nevet viselő romboló lelövéséről van szó, a Birodalom már jól ismert megtorlásáról. Ez is felér egy halálos ítélettel, ezért nem is érti igazán, hogy mire ment az egész gondolatmenettel.

Mindenesetre, arra jó volt, hogy elkergesse a megmaradt idejét is.

- Elég közel érték – hangzott a vegyes érzelmekkel teli kijelentés.
- Robbantsák fel az aknákat!

Hirtelen tucatnyi apró fényecske honolt meg az űrben, aztán ezek a kis villanások egyre nagyobbak és nagyobbak lettek. Az aknák rengeteg kárt okozhatnak, pláne akkor, ha egyenesen a küszöb alá hajt az ellenség.

Egy szempillantásba sem telet bele, amikor már a heves lángoké és a vérfagyasztó halálsikolyoké lett a főszerep. A kis fénypontok kiterjedtek, s a Pokol veszedelmes szelvévé lettek. A tűz és a forróság, valamint maga a döbbenetes lökeshullám egymás után ragadta magával a vadászgépeket, aztán az egyik dreadnought is áldozatul esett a vésznek. A hajó a közepénél hasadt ketté, mivel épp alatta robbant fel a kérdéses akna. Az elülső fele azonnal elporladt, a hátsó viszont még egyben volt egy ideig, sodródni kezdett. Meredeken felfelé taszította a lökeshullám, ezért nem csoda, hogy az egyik lancer is az útjába keveredett. A fregatt kicsi volt, s gyöngye, nem tudta megállni azt, amit Halálnak neveznek. Hamar széthasadt a hajótete, majd minden és mindenki a lángok névtelen áldozata lett.

A harcmező más részein is hasonlóan alakultak a dolgok, mivel egyenletesen oszlatták el az aknákat. A gond csak az, hogy ez egyenlő mértékű pusztítást jelent szinte mindenhol, szinte minden helyen. Tehát, ha egy bizonyos célhoz nem elég a pusztítás egy adott ponton, akkor sehol se. S így történt az, hogy az öt csillagrombolóból mind az öt rettenet túlélte az aljas, övön aluli cselekedetet.

Kudarcot vallott az aknamező. Habár, arra jó volt, hogy felbőszítse az ellenséget.

Nem csoda, hogy a csillagrombolók és a megmaradt kísérőik azonnal tüzelni kezdetek. Zöldesen izzó lézernyalábok martak az űrbe, sebesen haladva a fagyos mindenségben, majd egy masszív, tömör energiafalnak ütköztek. A Threshold egy erős állomás, nagy erejű támadások visszaverésére tervezték, hát persze, hogy kibírta ezeket az első, korai másodperceket. Ilyenkor már természetesnek tekinthető, hogy a védők viszonzni fogják a tüzet, s hamar baráti lövegek kezdtek zengni a birodalmi rettenetek helyébe. Ide-oda kezdett cikázni a tűz halálosztó fellege.

Ez így folyt egy darabig, talán túl sok ideig is, a nagy csaták mindig is nagy, komoly dolgokat jelentettek, azok pedig rengeteg halált hordoztak magukkal. Ez már most megmutatkozni látszott, mert nem csak a kisebb fregattok és vadászok hamvadtak el az ádáz tűzben, hanem – végre valahára – az egyik csillagromboló elhárító mezeje is megadta magát. A Kingslayer most az ágyúcső rossz végére keveredett.

A pusztulása immár elkerülhetetlenné vált.

Sokan úgy tartják, hogy a hajó leggyengébb pontja az a kis, vékony rész, ami a hidat választja el a hajótest többi részétől, hát ezzel én vitatkoznék, de az biztos, hogy az a rész lehetett volna erősebb is. A pajzsok leválása után egy, kettő, talán három lövésbe telt, mire a Kingslayer páncélzata megadta magát, s egy narancssárgás tűzfelleg tört elő az immár megtépázott részből. A következő lövés épp ott csapódott be, tovább tetézve a károkat, aztán az egyik baráti TIE bombázó tetézte be az esetet. Csak egy protontorpedót tudott odajuttatni, de már az is elég volt, hogy darabokra szedje a keskeny rész maradékát, ezzel elszakítva egymástól a Hidat és a hajótestet.

A Híd tüzesen, kétségbeesve sodródott odébb, aztán haragos lángfellegek törtek elő belőle, s végül fel is emésztették. Drake haragosan szemlélte, ahogyan a maradék hajótest is megadja magát, s a romoló szétmállik, semmivé foszlik a halál könyörtelen záporában, amely már így is túl sok életet ragadott a lelketlen táborába.

- A Kingslayer csillagromboló megsemmisült – jelentette az első tiszt.

- Nem mondja... – hitetlenkedett az admirális. Azt már most látta, hogy eddig tartott Taris fénye, a vereség mindig betemeti a diadalt, bármilyen apró is legyen. Márpedig elég nagy szégyenfolt az, ha az ember már most, a csata legelején elveszít egy rombolót. Ilyenkor felmerül a kérdés, hogy mi vár még rá? Mennyit kell még elvesztenie egy szánalmas kis állomásért?

A válasz hamar megérkezett, mert nincs az a létesítmény, amit végtelen energiával tudnak ellátni. A Threshold pajzsa lemerült, s máris több tucat zöldesen izzó lézernyaláb mart bele a lövegeibe, és a páncéllemezeibe. Meg kell hagyni, elég sokáig bírta négy-öt romboló és egy komplett kísérőarmada együttes tűzerejét.

- Ne pusztítsák el – jelentette ki meglepően Drake. – Semlegesítsék a védelmét, de ne pusztítsák el! Bárki is felelős a zendülésért, személyesen fogom Vader nagyúr színe elé vonszolni. Lehetőleg élve kerítsék a szemé elé.

- Ahogy kívánja uram, nemsokára indíthatjuk az átszállóegységeket...

Húsz perce sem vehette kezdetét ez a rémálom, de máris a káosz lett minden, mi valaha is kedves lehetett e elátkozott helyben. A hőseink kis csapata eleinte egyben, tömör egységként harcolt, aztán sor került az első robbanásokra, megérkeztek az átszállóegységek, és máris zavarossá vált minden. Ők hamar elszakadtak egymástól, és mostanra már csak remélhetik, hogy valamennyien egyben vannak... egyelőre.

- Mondtam már, hogy kezdem hiányolni Sigilt? – csendült fel Selene. Mostanra már csak Fenn maradt, aki válaszolhat, az összes meghalt azok közül, akik nem szakadtak el tőlük a hajsza alatt (a rohamosztagosok egyre beljebb és beljebb kergetik őket). – Neki ez a csata olyan lenne, mint egy könnyed kis piknik...

- Meg kell találnunk Mirát... – ismételte sokadszorra Fenn.

- Honnan tudod, hogy még életben van? Már nem azért mondom, de...

- A tanítványom volt, hét éves kora óta nevelem. Olyan erős kötelék alakult ki köztünk az Erőben, hogy még azt is megérezem, ha beüti a bokáját.

- Persze – legyintett egy szkeptikusan a twi'lek, de még ezt is a sugárvetőjével, mivel mindkét kezében akad egy. Ő már csak így küzd a túlerő ellen.

Ha nem jön vagy három (tucat!) rohamosztagos, akkor alighanem egy egészséges vita alakult volna ki köztük. Selene azzal érvelt volna, hogy Fenn kétszer is halottnak hitte Mirát, Jaris meg azzal kontrázott volna, hogy vannak bizonyos érzelmek, melyek elhomályosítják az Erő szavát. Többek között az is olyan, amikor az ember szeme láttára, az orra előtt lövik le a tanítványát, vagy az épp átáll a Sötét Oldalra, és arra kényszeríti, hogy félholtra verje egy kardpárbajban, aztán meg a sorsára hagyja. Plusz, Jaris egyszer már otthagya az Erőt, amennyire csak lehetett, és csak most kezdi teljesen visszanyerni a korábbi, a Yavin IV-nél is produkált szintet.

Akárhogy is lett volna, azok a rohamosztagosok csak jöttek, és bizony lőttek is. Fenn reflexből előrébb lépett, hogy a fénykardjával védje a vörös lézerözönt. Selene egy kis ideig csak nézte, ahogyan a vörösösen izzó penge dacol a halállal, aztán a plazmapenge oltalma mögött kezdte szedni az áldozatait.

Jaris még visszapattintotta az egyik lövést – amik pont a feladójának a homlokát érte –, aztán hátrálni kezdett. Selene is tudta, hogy nincs sok esélyük, ezért követte a férfi akaratát. Hamar egy másik folyosóra értek, ahonnan tovább menekülhettek.

Bármennyire is akartak győzni, most mégis a másik megoldás látszik fényesebbnek, miszerint elmennek ebből a rémálomból, mielőtt még kezdetét veszi. De hiába a józanész, errefelé mindig is a bolond dolgok és a vakszerencse uralta a történéseket. A szerencse, ami forgandóbbnak tűnik, mint gondolnánk. A következő folyosó nem egy másik, lélektelen helyre vezetett, hanem az egyik hangárba. Ezek szerint, nem kívülről befelé, hanem úgy körbe-körbe kergették őket a birodalmiak. Ez önmagában még nem lett volna mérvadó felfedezés, azonban egy arc, egy személy felismerése már sokkal többet jelentett a hőseink számára: Mira.

A lány egy kisebb zászlóaljra való rohamosztagos elöl menekült, sebesen szedte a lépteit, ami különös, mert eddig csak bicegve tudott járni – még a korábbi párbaj miatt. Az Erő, az adrenalin és a túlélési ösztön meghökkenítő dolgokra képes. Sajnos annyira már nem volt Wess mellett, hogy ne ejtse el a sugárvetőjét, bár azt inkább kilőtték a kezéből, mintsem csak úgy, spontán kirepült onnan.

A szeme sarkából már látta Fennt, érezte is, hogy ott van, tehát neki csak egy kis időt kell nyernie, aztán az egykori mestere hamar elintézi a dolgokat. Hátrafordult, aztán segítségül hívta a mindenható Erőt. A segítségével megragadta az egyik vadászgépet, és a rohamosztagosok felé lökte. A felkelők TIE vadászgépe ripityára tört, amikor talajt ért, de legalább fél tucat katonát magával vihetett. Érdekes, de Fenn vegyes érzelmekkel nézte végig az esetet. Nem olyan könnyű dolog vadászgépeket emelgetni, vagy éppen dobálgatni – főleg egy padawan számára nem. A kis Mira, az a Mira, akit ő tanított, sosem lett volna képes erre.

A gondolatmenete még jóformán el sem kezdődhettek, máris löni kezdtek rá a megmaradtak. Ő védte a lövéseket, Selene pedig lőtt, ha már ilyen pompás tehetsége van a célzáshoz. Mira legalább ötven méterre volt tőlük, tudta, hogyha így megy tovább, nem fog egy darabban odaérni. Ezért futva nézett Fenn felé.

A férfi nagyban megnyugodott, hogy még mindig zöld a lány szeme – a lány szeme sárga volt, amikor elhatalmasodott felette a Sötétség.

- Mester, ide a fénykardommal! – követelte sürgetően.

Ha valamikor, hát akkor most nem jött el az ideje annak, hogy már megint vitatkozni kezdjenek ezen a mester dolgon. Jaris már évekkel ezelőtt eltávolodott a Jó oldaltól, aztán az Erőtől is, Mira tizennégy éves volt, amikor utoljára a tanítványának nevezhette magát. Erre itt van, négy évvel később, és még mindig úgy szólítja Fenn, hogy „mester”. Meg kell hagyni, Jaris most nem bánja túlzottan a megszólítást.

- Még mindig nem adtad neki oda? – hánytak szikrát Selene szép szemei. Jó is az, amikor egy csata kellős közepén derül ki, hogy mindvégig lapult egy extrakard Fenn oldalzsebében. Legalább a kezébe vehette volna, hogy több esélyük legyen.

- Mester! – sürgette a lány. Ma valahogy nincs agyonlövős kedvében.

Jaris egy pillanatra elgondolkodott azon, hogy helyes-e ez a döntés. Most nem csak arról van szó... nem csak erről az egy csatáról van szó. Ha Wess visszakapja a kardját, akkor ismét teljes jogú tagja lesz a legénységnek, olyan lesz, mintha már bocsánatot nyertek volna a bűnei. Attól azért még messze vannak, főleg Ventris.

- MESTER!!! – kiáltotta toroka szakattából Mira, aztán lebukott, s egy vörösen izzó lézernyaláb suhant el a feje felett. Meg is pörkölte néhány hajszálát.

Fenn végre valahára cselekvésre szánta el magát. Döntött, s csak remélhette, hogy a helyes utat választotta. A zsebéből elővette a fénykardot, és odahajította a lánynak, noha a dobás nem sikerült épp a legtökéletesebbre. Wess előreszökellt, aztán felugrott, hogy elkaphassa a fegyverét, a kardját, ami jogosan illeti meg.

A sikert egy rövid, zöldesen izzó penge kibontakozása jelezte.

A lány most már nem volt fegyvertelen, a rohamosztagosok lőhették, csak a saját vesztüket eredményezhették vele. Mira mesteri tökéletességgel, művészien védte a sebesen záporozó találatokat, fél másodperc sem kellett neki két lövés közt, olyan szépen kitanulta már ezt az utat. Sajnos a rohamosztagosok is egyre inkább rá kezdtek összpontosítani, mert nagy hirtelenjében őt találták a legveszélyesebbnek.

Volt benne valami, mert hiába próbálkoztak, nem jártak, nem is járhattak sikerrel. Az egész olyan volt, mintha az a bizonyos valaki nem csak kimentette volna őt, de a lába megmentése mellett még egy-két extra trükköt is mutatott neki vívás és Erőhasználat terén. Akárhogy is, a lány szépen haladt a rohamosztagosgyilkolással, amit egy különös esemény szakított félbe.

Az egyik TIE vadászgép lángra kapott, de nem itt, hanem odakint, az űr sötétjében. Nem lehet tudni, hogy barát volt, vagy ellenség, ám az már meglehetősen érdekes következtetéseket von maga után, hogy a pilóta pont ide manőverezett a gépével. Egy szempillantás alatt beleszáguldott a hangárba, az a gyatra kis energiamező nem tudta az útját állni – alapjában véve kéne, de ne feledjük, hogy a Threshold állomás már jókora károkat szenvedett. Nem maradt elég energiája mindenhez.

A katasztrófális becsapódást lángok kísérték, mint minden hangárban, itt is rengeteg fegyver, üzemanyag és mindenféle lobbánékony elem található, nem csoda, hogy pillanatok alatt a levegőbe repült az egész kóceráj. Mira Fenn szeme láttára tűnt

tova a lángok közt, Selene rettegve tekintett rá, rettegve szemlélte mindkettejüket. Tudta, hogy Jaris sosem heverné ki a lány elvesztését – harmadszorra.

Ő érezte a pillanatot, most minden egyes másodperc sebet vájt a lelkében. Az Erő háborgott, szinte már kiáltozott a fájdalmában, és ilyet már csak nagyon régen, a Yavin előtti időkben érzett. Jól tudta, hogy mit jelent ez...

A megmaradt négy csillagromboló új alakzatot vett fel, a Demolisher volt középen, a másik három romboló pedig oltalmazva állta körül, akárcsak az összes többi, kicsiny fregatt és cirkáló. Hiába állt nyeresre a csata, valami mégsem stimmel Drake admirális számára. Valami, egy tragikus, kegyetlen dolog állt a háttérben, s meg kell hagyni, az admirálist majdnem az örületbe kergette, hogy mi lehet az...

Hamar választ kapott a kimondatlan kérdésére, bele is borzongott, amikor újabb hajók érkeztek. S nem csak érkeztek, de valósággal özönlöttek.

Elsőként a kisebb hajók tűntek elő a rejtelmes mindenségből, aztán a nagyobbakat is megérkeztek. Az X-szárnyúak után C-90-esek jöttek, azokat Nebulon cirkálók követték, mögöttük pedig nagy, barnás csillaghajó törtek elő a Hiperűr sejtelmes bugyraiból. Elsőként az egyik, hosszúkas mon calamari cirkálón akadt meg Drake döbbs tekintete, a hajón, amely a Home One nevet viselte.

Sajnos a legtöbb csatában nem pont úgy szokott menni minden, ahogyan azt eltervezték, a Lázadás is komoly árat fizetett a sietségért. A Szabadság hadai még jóformán meg sem érkeztek, amikor már egyértelművé vált, hogy a „kissé” túl közel léptek ki a fény feletti meghajtásból. Az egyik liberty osztályú mon calamari cirkáló még ennél is később vetett véget az ugrásnak. Ez nem volt több egy másodperc töredékénél, de máris katasztrófális dolgokat eredményezett: míg a legtöbb lázadó hajó a rombolók mellett ért ki, ez egyenesen közéjük érkezett.

Hiperugrás után a hajók nem szoktak csak úgy megállni, egy kis ideig tovább mennek, és csak aztán lehet lefékezni őket, sajnos itt nem volt az az idő, ami megmenthette volna a cirkálót. Az Echo of the Republic névre keresztelt csillaghajó sebesen száguldott előre, hiába ragyogott az összes fékezőhajtóműve. Belerohant az egyik dreadnoughtba, hamar darabokra szedve a hajótestét, aztán meg sem állt addig a nagy, szürke csillagrombolóig. Az ezerhatszáz méter hosszú monstrum tolatni kezdett, kár, hogy egy ilyen hajó nem „szeret” hátrafelé menni.

Szinte hihetetlennek tűnik, hogy ennyi fáradozás ellenére, két ilyen remek hajó egymásnak tudjon ütközni, de ha egyszer rossz szögben, túl nagy sebesség és túlságosan is elenyésző távolság mellett találkoztak, akkor nem lehet mit tenni... fel kell készülni az elkerülhetetlenre. Az Echo sebesen száguldott bele a Hammer of the Night oldalába, az útját zöldesen izzó lézernyalábok, konzervdobozzá préselt, pórul járt vadászgépek és éktelen lángoszlopok szegélyezték.

A megerősített burkolatnak, a pajzsoknak, és a felállásnak köszönhetően, az elején még az Echo állt „jobban”. Az orra szép lassan eltűnt a romboló oldalában, ami hamar végigrepedt, s forró szikrák, tüzet, kárba vesztett életek törtek elő belőle, míg a másik

hajó viszonylag épen maradt. Ez annak köszönhető, hogy a liberty orra sokkal keményebb, robosztusabb, mint a csillagrombolónak az oldala, plusz, az aknamező miatt, a Hammer elhárító mezeje már az összeomlás szélére került, így nem volt valami nehéz áttörni. Ezzel szemben az Echo friss volt, még harcra kész.

Összességében nézve, a lázadó hajó túlélhette volna az ütközést, ha... nem lett volna ütközés. Már a becsapódás nyomán is rettenetes károk érték, főleg a vége felé, amikor a Hammer egyszerűen kettétört az iszonyatos erőhatásoknak köszönhetően. Ez önmagában nem lett volna nagy probléma, de ilyenkor a csillagrombolók – és az összes többi hajó – szeretnek felrobbanni, ami már nem olyan jó hír.

A hirtelen támadó, heves lángok egy fényes villanás formájában nyelték el a Hammer roncsait, s a köztük tanyázó cirkálót, aztán csak roncsok, hevesen izzó fém és egyéb törmelékdarabok maradtak utánuk. Nagy kár érte a Lázadást.

- Ez egy csapda! – mordult fel Ackbar admirális. – Egy csapda a Birodalomnak – azzal a harcmezőre nézett, átlátva a kibontakozó félben lévő eseményeket. – Minden állásból nyissanak tüzet, a Vörös, Zöld és Barna szakaszokat küldjék rá a megmaradt rombolókra. Ezt a csatát nem veszíthetjük el.

- Remélem, hogy megéri... – ingatta a fejét az egyik tiszt.

- Megéri – vágytak rá az admirális. – Ha az a hajó elkészül, képes lesz egy egész hadiflottát felkutatni, kirántani a hiperútból, aztán meg is tudja semmisíteni. Soha senki sem látott ehhez fogható tüzert, a mai napig rejtély, hogyan oldották meg a generátorok energiaszükségletét, és ez az, ami még Bel Iblist is félelemmel tölti el. Az a hajó nem készülhet el, a tervrajzok nélkül pedig képtelenség elpusztítani.

- Ahogy gondolja, admirális úr...

A parancsokat tettek követték, lövegtűz és halálsikolyok töltötték meg az Úr ezen apró szegletét. Az Echo pusztulásával már csak négy mon calamari cirkáló maradt, három csillagromboló ellenében. A Lázadók sosem a tüzertől, hanem a gyors és erős vadászgépekben látták a győzelem kulcsát, abból bőven akadt nekik.

S emellett a tüzertől sem volt valami elenyésző.

A Hammer of the Night mellett a Perseus pajzsait viselte meg a legjobban a csata, a Home One és Defiance könnyű szerrel ostrom alá vette. Két ekkora hajó már önmagában is elbánhatna egy csillagrombolóval, hát még most, amikor oly sok lövegük mered egy, már megtépázott hajóra. S a vörösen izzó lézernyalábok egyre csak özönlöttek a Perseus felé, az nem bírta, nem is bírhatta e rettenetes pusztítást. A pajzsai hamar megadták magukat, aztán a masszív páncéllemezei is lemorzsolódtak róla. A nehéz turbólézer ágyúk sorra szakadtak ki a helyükről.

Néhány másodpercebe sem telt bele, amikor a főreaktor is megadta magát, roppant pusztítás honolt meg a korábban nyugodt és békés mindenségben. A Perseus után már csak két romboló maradt, négy vetélytárral szemben.

Ackbar már tudta, hogy mi lesz a csata eredménye.

Levegőt is alig lehetett kapni a fullasztó füstnek és a forróságnak köszönhetően. Mira kétségbeesetten kúszott a földön, a rohamosztagos pedig egyre csak a lábát, a fájó lábát ráncigálta. A lány nagy nehezen elérte a fegyverét, aztán fejbe rúgta a nem túl barátságos birodalmit, aktiválta a fénykardját, és kettészelte a fejét.

- Nem szoktam káromkodni, de a retkes kurva anyádat!

Egy kis bosszankodás, majd néhány heves lélegzetvétel után csak ráeszmélt, hogy ez volt az utolsó ellenfele. Most már felállhatott, volt ideje rá. Meg kell hagyni, alapból nem valami hálás feladat, ha meg kell állnia a bal lábán, hát még most, amikor meg is rángatta neki az izmos férfi. Meg kell hagyni, annyira azért mégsem fáj, mint félte, rendbe fog jönni a seb, csak egy kicsit türelmesebbnek kell lennie.

Többek között, már az is érdekelni kezdte, hogy a birodalmi miért nem kelt fel a földről, amikor neki senki sem fogta a lábát. Mint kiderült, neki már nem maradt lába, ezért nem volt min állnia. A lány azonnal kirázta a hideg, sosem bírta, ha valakit megcsonkítanak, főleg akkor, ha ilyen brutálisan. Nyomban hálát is adott az égnek, hogy ő nem járt így, hajszál híján, de ő még egyben van.

Mi ez? – forgatta a szemét, mert az Erő már megint háborogni kezdett. A hangár elszigetelő, tömör acélfalnak köszönhetően, nem láthatott ki az űrbe, de az Erő mégis betekintést nyújtott mindenbe. Neki csak éreznie kellett, hiszen ott volt ő, ott volt Skywalker, érezni lehetett a jelenlétét. A legenda ott volt a harcmezőn.

A lány nem tudta, hogy Luke is érezte őt, vagy csak egyirányú ez a különös ösvény, de egyvalamiben biztos volt: a Vörös osztag éppen most zúz ízzé-porra egy csillagrombolót. Sok halál van, keserves pusztítás, tehát más, nagyobb hajóknak is jelen kell lennie. Nemsokára egy harmadik alakot is érezni kezdett, Drake volt az, ami elég különös, mivel ő azt sem tudja, mi fán terem az Erő. Könnyen lehet, hogy a lány nem is őt, hanem a lelkében dúló, hatalmas dühöt érezte meg, ami hamar eltűnt, de nem úgy, ahogy szeretne volna. Drake és a romboló, ami elpusztult, nem volt egy kategóriában, nem volt egy helyen. Mira arra következtetett, hogy a Demolisher elmenekült, mialatt az Eternal Judge (ennek nem tudta a nevét, de az volt az és kész), feláldozta magát. Ők meghaltak az aljas féregért cserébe.

Ezért még számolunk – sziszegte a gondolatai közt a fiatal, aztán rájött, hogy ezzel véget ért a csata. Nem csak idejött a Lázadás, de még győzött is, ami azt jelenti, hogy ő és Fenn biztonságban vannak. Jut eszébe, ideje lenne visszamenni hozzá...

- Először is, mélységesen sajnálom a veszteségüket – mondta Vincent, és olyan bűnbánó ábrázatot erőltetett az arcára, ami már majdnem hihető lett. Fenn, Selene, és Dahn gyászosan állt, de még Ventris is bánta a dolgot, pedig ő mindennél jobban gyűlölte Mirát. Másodszor is nehéz elveszíteni őt, hát még harmadszor.

A szomorkás percek egy ajtó nyílása szakította félbe, Wess kormosan, kócos hajjal, de pajkos mosollyal az arcán lépett be a helyiségbe.

- Bocsi, eltévedtem... megint.

Erre mindenki meglepetten nézett felé, mindenki örült neki, hogy épen, viszonylag sértetlenül láthatják viszont őt. Ami bánat érte a lelküket, az nyomban el is illant a felszínről. Fenn eddig nem győzött küszködni a könnyeivel, most meg úgy érezte, mintha mindennél boldogabb lenne, s ezzel mások is így voltak.

- Most mi van? – tekintett körbe kíváncsian Wess. – Már megint azt hittétek, hogy meghaltam? Ez túl sokszor fordul elő veletek... sebaj... jól vagytok?

- Kutya bajunk, tudunk vigyázni magunkra – felelte Ventris. – Te rendben vagy?

- Úgy nézek ki? Amúgy igen – biccentett egyet a fiatal, aztán közelebb bicegett a társaihoz. Mint mindig, most is rossz volt nézni, ahogy megy szegényke, szánták is ezért, de nem mutatták ki. Tudták, hogy megérdemelte.

- Tudtam, hogy még élsz. Éreztem – hazudott egy jó nagyot Fenn. Mivel muszáj volt fenntartania ezt a feltevést (hát mi az, hogy a nagy Jedi mester nem ért az Erőhöz?), nem ölelte meg a lányt, csak szelíden végigsimította a szép arcát.

- Igen, persze – adott igazat neki. Tudta, hogy hazudik. Fenn jól érti az Erőt, daliás harcos volt a maga idejében, de amikor róla van szó, a szegény, elárvult tanítványról, akkor Fenn képtelen józanul ítélni. Korábban tudott, még a Yavin előtt, de azóta már túl sok minden történt ahhoz, hogy minden a régi lehessen.

- Hol is tartottunk? – fordult Trax felé Selene, a bájos fejedő.

- Éppen beszédet akartam tartani Mira emlékére, de él... úgyhogy, nem érdekes. *Amúgy se mondtam volna többet két mondatnál* – jegyezte meg a tudatában, aztán hangosan folytatta. – A másik dologra áttérve, Ackbar admirális és a Lázadás rendkívül elégedett volt a tervekkel, biztosan kitalálnak majd valamit.

- Héj, azok minket illettek! – csendült fel Leana.

- Önök átadták nekem, a biztonságukért cserébe – vágta rá nemes egyszerűséggel. – Én csupán tovább adtam a Lázadásnak, nem kérdezték, hogy honnan van, nyilván kétségbe vannak esve. Attól tartok, önöket még véletlenül sem említettem meg.

- Akkor ennyi? Ezért mentünk keresztül mindenben? Ezért?! – háborodott fel Ventris, és a többiek is osztották a haragját.

- Ugye tudja, hogy fénykard van nálam? – mordult fel Fenn is.

- Nálam meg egy hadsereg. Ha megölnek, önök sem juthatnak ki élve. Egyébként, szerintem elfelejtettek valamit. Igen, valóban behatoltak a galaxis egyik legerősebb erődítményébe, hogy ellophassák azokat a terveket, igen, valóban bejárták vele a fél galaxist, és igen, rengeteget küzdöttek érte. A fáradozásaiknak meglett a gyümölcse, az Invincible osztály tervei a megfelelő kezekbe kerültek, ráadásul, önök még mindig lélegeznek, ezt sokan nem mondhatják el magukról – mutatott a Reaver mögött jól látszó roncsmezőre. Magát a hajót már indulásra készítették.

- Ez igaz – jegyezte meg Mira.

- Akkor sem megyünk el üres kézzel! – acsarkodott Ventris.

- Kaptak üzemanyagot, szállást, és valaki egy uszodának is elég törülközőt vitt el a szállásokról – közben Carlos megpróbált úgy állni, mintha neki az égadta világon semmi köze nem lenne az egészhez. – Sőt gondoskodtam róla, hogy elesettnek nyilvánítsák önöket, márpedig, aki halott, azt nem keresik.

- Szóval, végre nyugtunk lesz? – tudakolta az egyértelműt Selene.

- Azt nem mondanám, mert maguk mágnesként vonzzák a bajt, de most már se a Birodalom, se a Fekete nap nem lohol majd a nyomukban. Ja, és természetesen a Reaver transponder kódját is megváltoztattuk, így senki sem fog rájönni, hogy még egyben van. Könnyebb lesz rejtve maradniuk.

- Heh, szinte semmit sem kaptunk, de az mégis minden, mire valaha is szükségünk volt – ismerte fel a helyzetet Ventris. – Oké, ötvenezer kredit, és rendben vagyunk.

- Húszezer – vágta rá Trax, nem fog célcózni.

- Negyven – alkudozott Ventris.

- Húszezer – vágta rá Trax.

- Harminc – alkudozott tovább Ventris.

- Húszezer – vágta rá Trax.

- Huszonöt – alkudozott tovább és minduntalan Ventris.

- Húsz – vágta rá Trax.

- Húsz – békélt meg a helyzettel Leana.

- Huszonöt! – vágta rá idegesen Trax, aztán jött az a bizonyos felismerés, ami után az ember csak annyit mond: *Hú, bassza meg...*

- Oké – bólintott egyet csillogó szemekkel Ventris.

Egy kis ideig még eltartott, hogy Vincent ráébredjen: ezúttal sikerült feleslegesen megválnia ötezer kredittől, de egyszerűen túl gyorsan pörögtek a tétek. Elcseszte.

- Egy fene, ezután úgyis gazdag leszek. Az embereim mindjárt hozzák a pénzt, nem bízom a banki átutalásokban. Addig menjenek fel a hajóra, és készüljenek fel az indulásra. A Birodalom újra le fog sújtani az állomásra, és én gondoskodni fogok róla, hogy egy lélek se maradjon itt, amikor megérkeznek. Mi elmegyünk a Lázadókkal, jut eszembe, a hajón hagytunk egy adattüskét. Komfrekvenciákat tartalmaz, innentől kezdve bármikor kapcsolatba léphetnek velem és a felkelőkkel. Hátha csatlakoznak...

- Meggondoljuk – szakította félbe a kis regélést Fenn, aztán sarkon fordult és megindult a hajó felé. Mira úgy követte, mint egy kis kullancs.

- Egy újabb sikeres, örült nap, igaz, mester? – szólította meg közvetlenül, jóval közvetlenebbül, mint eddig. A harc, a kavarodás, és a mérhetetlen öldöklés nyomán rájöttek, hogy még mindig sokat jelentenek egymásnak. Még most is, ezekben a gyilkos, áruló időkben. Ez egy újabb lépés a megbocsájtás felé.

- Nem vagyok a mestered, már nem is vagyok jedi. Csak amolyan ex-jedi – kezdett vitatkozni Fenn. A „lista” után a jó öreg „mester-nemmester” dolog is visszatért.

- De tanítasz, akkor a mesterem vagy – erősködött Mira.

- Te mióta vagy jedi egyáltalán? Nem vagy padawan, nem is lehet mestered.

- Nem vagyok az, de egyszer csak az leszek, ha már a rossz sem tudott véglegesen letéríteni erről az útról. Te tanítasz, én fejlődök, tehát a mesterem vagy.

- Nem – vágta rá unottan Fenn, de azért örült, hogy már megint itt tartanak. Most, ebben a pillanatban, olyan az egész, mintha meg sem történt volna az a tragikus nap, az a sok szívbemarkoló esemény.

- Miért, nem tanítasz? – okoskodott Mira.

- De igen, csak nem arra...

*Az **Ex-Jedi** – A Lázadó*

- Akkor a mesterem vagy – erősködött a lány.
- Tudod mit, hagyjuk ezt most – fogta a fejét Jaris. Már elfelejtette, mennyire fárasztó az egész.
- Oké, mester...

Darth Raven